

trenotki. Ali je mogoče molčati, ko zemlja govori? Ali je treba govoriti, ko najbolje govori molk? Čemu besede, ko je vse jasno, ko mislijo vsi eno? Čemu besede, ko je treba samo dejanj? Toda usoda se ne da prisiliti. Sedaj je čas, ko mogočni tok podira stari svet: (V tihem zalivu.) To so sile, ki so nadčloveške. Stara podrtija plove razbita po produ. Nov svet prihaja. Toda doživel ga bo ta, kdor bo živel. Zato, narod, drži se svoje zemlje in živi z njo. Drži se in čakaj, da bo povodenj mimo. Potem pride novo življenje — od daleč, od nekod. Ne samo po sebi — morebiti bo treba poseči v boj — zato pozor na trenotke, ki v njih živi svet. Kajti čas gre naprej in nikdar nazaj.

Igo Gruden :

Pod oknom šumi polnoč.

Pod oknom šumi polnoč
kot tvoja žehteča svila;
kot v vetru ptič zmrzujoč
se misel je vanjo spustila.

Na polju ne gane se klas,
po mraku duhtijo rože
kot dih tvojih mehkih las,
kot vonj tvoje bele kože.

In zdi se mi, da je moje telo
brezglasno med kelihe palo,
in zdi se mi, da čez moje telo
brezglasno je cvetje razpalo . . .

In kot da drhtelo bi tvoje telo
ob mojem drhtečem telesu:
tako mi je toplo in čudno-sladkó
kot roži, ki cvète o kresu.

